

Soes wil zwemmen

1 Zin in zwemmen

Het is heet. Soes zit aan de rand van de vijver. Ze drinkt een glas limonade met citroen. Met een rietje. Haar voeten trappelen in het water.

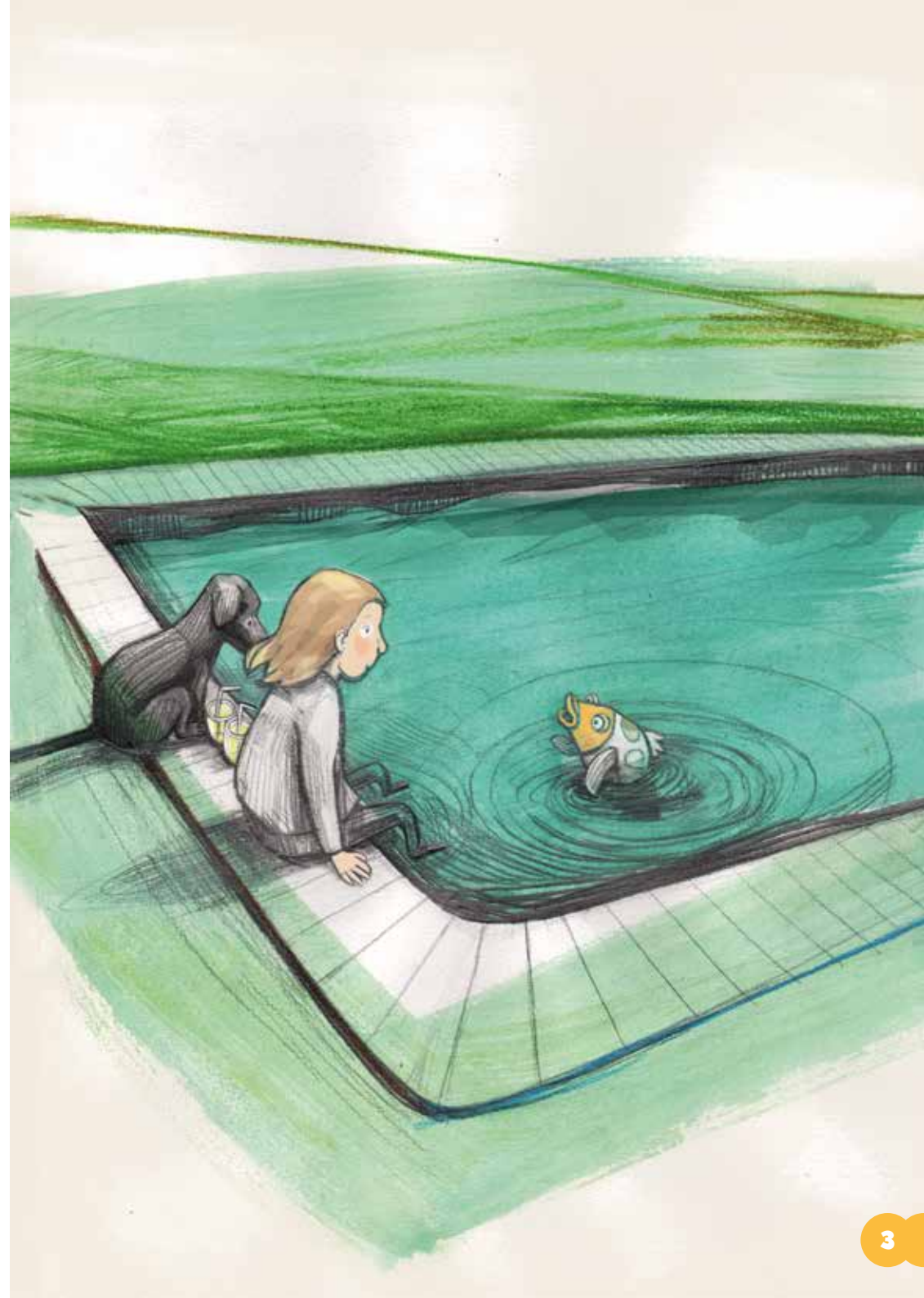
Fred de goudvis steekt zijn kop naar boven.

‘Hé Soes!’ zegt hij. ‘Kom je mee zwemmen?’

Soes schudt haar hoofd. ‘Nee, Fred. Ik kan niet zwemmen.

Dat weet je toch?’

‘Nog steeds niet?’ vraagt Fred verbaasd. ‘Je bent toch al acht?’

Soes knikt.

‘Een meisje van acht moet toch kunnen zwemmen?’

Soes zucht. ‘Ik weet het,’ zegt ze. ‘Maar ik heb niemand die het me kan leren.’

‘Ik wil het je wel leren,’ zegt Fred.

‘Dat is lief, Fred. Maar vissen zwemmen heel anders dan mensen.’

‘Jammer,’ zegt Fred. ‘Goed, dan zwem ik er weer vandoor. Daag!’

En hij verdwijnt onder water.

Soes denkt na. Ze wil heel graag zwemmen.

Is er echt niemand die het haar kan leren?

Haar moeder in ieder geval niet. Die ligt ergens ver weg, met haar buik in het hoge gras, leeuwen en zebra’s te bespieden. Ze is biologe. Dat is iemand die zoveel van dieren houdt, dat ze er alles over wil weten. En dat doet ze door ze urenlang te bekijken.

Haar moeder heeft dus veel geduld. Ze zou vast een goede zwemjuf zijn. Maar het duurt nog weken voor ze terug is.

Haar vader heeft het dan weer veel te druk met werken.

Hij is de baas van een groot restaurant voor dieren.

Een taartje van haver, een omelet van sla, een pasta van wormen ... Voor elk dier is er wat.

Haar vader en moeder houden erg veel van dieren.

Zoveel, dat ze zich soms gedragen als een dier. Hinniken, spinnen, huilen, knorren.

Dat doen ze soms zomaar.

Soes houdt ook veel van dieren. Maar soms wilde ze dat haar ouders iets minder van dieren hielden. Dan waren ze misschien nét iets meer thuis.

2 Een duik in het water

‘Help!’ piept plots een stemmetje.

Soes knijpt haar ogen halfdicht. Er drijft iets in het water.

Een kleine zwarte kever spartelt met zijn pootjes.

Soes springt op en pakt het rietje uit haar glas limonade.

‘Ik kom je redden!’ roept ze. Ze gaat op haar buik liggen, op de rand van de vijver. Met het rietje probeert ze het kevertje op te vissen. Het puntje van haar tong piept uit haar mond.

‘Ik ben er bijna, kevertje! Bij...na...’

Plons. Soes tuimelt in de vijver.

Het kevertje vliegt met een grote golf water uit de vijver.

Hij is veilig. Maar Soes niet. Wild slaat ze met haar armen in het rond. Ze probeert haar hoofd boven water te houden, maar dat lukt niet.

Plots klinkt er gehuil, als van een wolf.

Er is maar één iemand die zo huult als Soes in nood is.

Papa. Hij staat naast de vijver en huult naar de wolken.

Dan duikt hij in het water, met kleren en al.

Een paar tellen later ligt Soes veilig naast de vijver.

Ze hoest de longen uit haar lijf.

‘Soesje toch.’

Papa zit naast haar in het gras. Hij kijkt heel erg geschrokken. ‘Het is mijn schuld,’ zegt hij.

‘Nee, papa. Het is mijn schuld,’ zegt Soes. ‘Ik had niet zo ver over de rand moeten hangen.’

Papa schudt zijn hoofd en klopt op haar rug. ‘Tut-tut. Ik had je allang moeten leren zwemmen. Weet je wat? Morgen neem ik een dag vrij, dan beginnen we eraan.’

‘Echt waar?!’ gilt Soes.

Ondanks het schrikken is ze dolblij. Morgen zal ze leren zwemmen!

3 Soes leert zwemmen ... bijna

De volgende dag staan papa en Soes naast elkaar aan de vijver.

Soes in badpak.

Papa in zijn zwembroek, met een dikke, blote buik.

Eindelijk gaat hij haar leren zwemmen. Soes wil meteen in het water. Maar dat gaat niet.

Papa doet eerst voor hoe het moet. Op het droge.

‘We beginnen met de armslag,’ zegt hij. ‘Strek je armen voor je uit. Trek ze weer terug in een boog. En strek ze weer!’ Hij doet het voor. Streck, trek, strek! Trek, strek! Trek, strek!

Soes doet hem na. Dat gaat goed.

‘En nu de beenslag,’ zegt papa. ‘Trek je benen in.

Doe ze open. En weer toe.’ Hij doet het voor met één been, anders valt hij om. In, open, toe! In, open, toe!

Soes doet hem weer na. Ook dat gaat goed.

Opeens rinkelt de telefoon. Soes rent vlug naar het huis.
Papa slentert haar achterna.

‘Hallo met Soes?’ zegt ze. ‘Hier papa, het is voor jou.’
Ze geeft de telefoon aan hem.

Papa’s gezicht wordt somber. ‘Ik moet gaan werken,’
zegt hij. ‘Het is te druk in het restaurant. Ben kan het
niet alleen.’

Ben is de andere kok in de zaak van papa.

Soes haalt haar schouders op. ‘Wat moet, dat moet,’
zegt ze.

Papa glimlacht. ‘Morgen doen we verder,’ zegt hij.
‘Dat is beloofd.’ Hij stapt in de auto en rijdt weg.